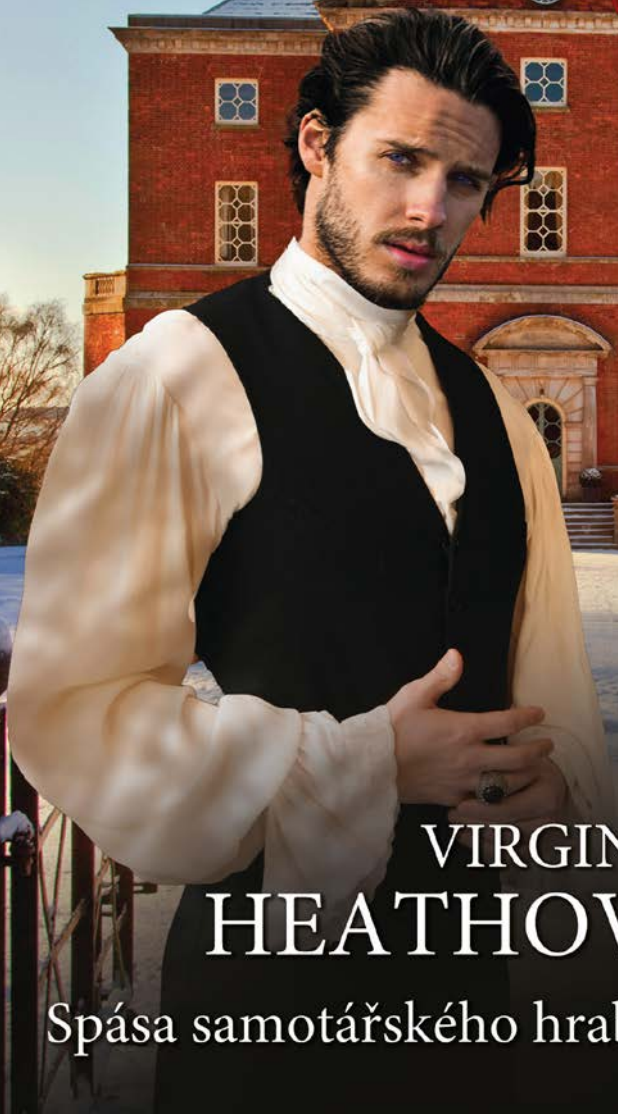

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

VIRGINIA
HEATHOVÁ

Spása samotářského hraběte

VIRGINIA HEATHOVÁ

SPÁSA
SAMOTÁŘSKÉHO
HRABĚTE

PŘEKLAD

DANIELA KLEČKOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu nový rok a já věřím, že do něho společně vykročíme šťastnou nohou. Věřím, že se i nadále budeme potkávat u příběhů nevšedních a odvážných žen, osvícených a tolerantních mužů, zkrátka lidí, kteří nějak vyčuhují z řady, kteří se nebojí přiznat si své city a potřeby a jsou ochotní pro lásku riskovat. A pokud otevřete knihu s názvem Spása samotářského hraběte, setkáte se s hrdinkou, která to vůbec nemá lehké, protože její geniální mysl ji často dostává do zoufalých situací, kdy jí ostatní nerozumí, považují ji za podivínku a výstřední stvoření.

Druhý titul s názvem Výjimečná dáma lorda Ave-ryho je zároveň prvním dílem minisérie Westramské vdovy. I v této povídce se můžete seznámit s pozoruhodnou mladou dámou, vdovou, která se svými přítelkyněmi, také vdovami, vzala život do svých rukou a rozhodla se podnikat. Ovšem zkostnatělá anglická společnost něco takového přijímala jen těžko, a tak i když byly dámy úspěšné, musely se svým „skandálním“ počínáním skončit. Východisko z obtížné situace nabídne, tak jako už tolikrát pravá láska.

Přeju Vám hodně štěstí a zdraví v novém roce, a aby příběhy nás všech měly šťastné konce.

S láskou

Váš Harlequin

Virginia Heathová

**SPÁSA
SAMOTÁŘSKÉHO
HRABĚTE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redeeming the Reclusive Earl

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2020

Překlad:
Daniela Klečková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě
jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez
souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna
práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9898-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-080-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-081-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tři sta akrů...

„Co tu, sakra, děláš?“

Umouněný kluk se neohrabaně posadil a zamžoural na něj přes silné čočky brýlí. Když Max poprvé spatřil mladíka klečícího na zemi, považoval ho za pytláka a chtěl jet dál, protože mu bylo celkem jedno, jestli přijde o pár bažantů, které skončí na talíři nějakých chudáků. Sám dávno ztratil chuť k jídlu, ale to neznamená, že se ostatní nemůžou dosyta najíst, a po pravdě řečeno bažantí maso ho nikdy nelákalo. Ale když vyjel na vyvýšené místo u východní hranice svého nového panství, aby si něčím ukrátil čas, zahlédl díry v zemi, porůznu poházené náradí a trakař a uvědomil si, že cizí vetřelec ryje v jeho zemi.

„Na něco jsem se tě snad ptal!“ zasyčel vztekle, dopálený, že se musí namáhat s někým komunikovat a vůbec se obtěžovat s další lidskou bytostí, jejíž podivné počinání mu uniká, když nemá na nikoho náladu. Chlapcovy brýle nepřírozeně zvětšovaly jeho tmavé oči. Max Aldersley takové brýle v životě neviděl. Místo stranic měly nevzhledný rám upevněný kolem hlavy jasně červenou stužkou vzadu zavázanou na mašličku. Jestli ten mladík musí chodit takhle vymóděný, zřejmě se nemýlil při původním odhadu jeho finanční situace. Maxův

pohled sklouzl ke štěpci a lopatce v chlapcově ruce a pak ho upoutala díra, nad kterou se mládenec předtím shýbal. Ze země vyčníval jakýsi tmavý předmět. Měl kulatý tvar jako hrnec, který tam buď někdo schovával, anebo naopak vyhrabával. Celé to bylo při nejmenším podivné a krajně podezřelé. Max tušil komplikace. „Co pohledáváš na mém pozemku?“

„Na vašem pozemku?“ Chlapcův hlas vůbec nezněhl chlapecky a Max na sebe dostal vztek, jak mohl být tak slepý. Vetřelec se postavil a Maxovi se prudce zhoupl žaludek.

Viděl teď naprosto jasně, že ten kluk je ve skutečnosti žena, a krev v žilách se mu prudce zpěníla. Když ji zahlédl, jak se hrabe v zemi, zcela logicky ji považoval za mladého muže a nebylo divu, když na sobě měla krátké jezdecké kalhoty a pracovní boty. Dost divné boty. Jedna černá. Druhá zjevně hnědá.

„Dobrý den! V tom případě musíte být nový hrabě Rivenhall.“

S mužem by si rozhodně poradil snadněji.

Kdyby měl sebemenší podezření, že jde o ženu, určitě by nezajel s koněm tak blízko bez ohledu na to, co ta osoba vyvádí na jeho pozemku. Ale teď viděl, že kalhoty obepínají ženskou postavu jako druhá kůže a nemohl přehlédnout plné boky, které měly hodně daleko k mužským tvarům... bohužel. A co hůř, pod neforemnou lněnou košilí, nedbale zastrčenou do kalhot, se zřetelně rýsovala svůdná ženská nadra. To děvče mělo tělo jako stvořené k hříchu, i když její počínání a oblečení o podobných sklonech zrovna nesvědčilo. Což je celkem vzato jedině dobře. Dny, kdy s chutí hřešil, měl dávno za sebou.

Vlasy měla schované pod hnědým plstěným kloboukem s širokou krempou, a i když netušil, proč má na sobě ty divné brýle, dokonale jí zakrývaly rysy. A to, co

nezakrývaly, bylo pokryté silnou vrstvou bláta. Vesele se usmála a jednou rukou nenuceně poplácala koně po tlamě, zatímco druhou si zakryla zvětšené oči před sluncem, které za ním pomalu stoupalo nad obzor.

„Tak to jsme souseď, pane hrabě! Včera jsem vás byla navštívit, stejně jako dvakrát v minulém týdnu, abych se vám představila, ale pokaždé mi řekli, že se necítíte dobře. Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám. Jsem Eufemie Nithercottová, dcera doktora Henryho Nithercotta z Hill House.“

Napřáhla k němu ruku, aby se s ním pozdravila. Měl pocit, jako by se k němu natáhla jedovatá kobra, ale pokusil se zakrýt chorobný strach z lidského kontaktu tím, že její vstřícné gesto ignoroval, nasadil na tvář odtažitou masku a hrozivě se vztyčil v sedle. „Chovám k lékařské profesi hluboký odpor.“

„Otec nebyl lékař. Byl akademik a specializoval se na překlady anglosaských textů. Pětatřicet let přednášel v Cambridge.“ Nepřestávala žvanit v mylném domnění, že záleží na tom, co mu sděluje. Jenže jemu už nezáleží na ničem kromě toho, aby mu všichni dali pokoj. Proto utekl sem na Rivenhall, aby na zdejším rozlehlém panství našel klid a byl co nejdál od lidí. A bác ho. Je tu sotva čtrnáct dní a už ho tu obtěžuje nežádoucí společnost.

Ohrnul ret, aby jí dal jasně najevo, že o akademických doktorech nemá o moc lepší mínění, a s úlevou pozoroval, jak jí ruka bezmocně klesá, spojuje se s druhou za zády a radostný úsměv se rozplývá pod pronikavým pohledem, jakým si ji měřil. „V jeho oboru si ho všichni považují.“

Bylo mu jasné, že jakoukoli reakcí, byť vzdáleně připomínající zájem, by otevřel stavidla dalšímu přívalu slov. „Slečno Nithercottová, tohle je soukromý pozemek a nemáte právo sem chodit. Odejděte. Teď hned.“

„Vlastně jsem právě byla na odchodu. Jen pro vaši informaci mám povolení, že tady můžu pracovat. Nejsm žádný zločinec, vážený pane hrabě.“ Vyslala k němu svůj nejlepší úsměv, aby se dovtípl, že *to celé je jen nedorozumění*, a zas přátelsky poplácala koně. „Přestože chápu, že vás mohlo vyděsit, když tu někoho vidíte tak brzy po ránu. Minulý majitel pozemku, váš strýc Richard, mi už před lety povolil, že se tu můžu věnovat vykopávkám podle libosti. Možná se vám o mně zmínil v dopise?“

„Ne.“ Za jeho života se strýc s otcem nestýkali, a pokud věděl, ani si nevyměňovali dopisy. Jedinou zprávu, kterou dostal od strýce, jehož nikdy osobně nepoznal, si přečetl až po jeho smrti několik měsíců poté, co se on i otec odebrali na věčnost, a vyjádřil v ní Maxovi soustrast nad jeho ztrátou i hořkou lítost, že se jim nikdy nepodařilo slepit bratrskou roztržku. On sám tu ztrátu tenkrát sotva zaregistroval, protože zrovna bojoval o život. Když se konečně probрал z agónie a vrátil se do nové temné reality, truchlil po lhostejném otci stejně jako po ostatním, co ztratil, i když po tom ostatním truchlil víc. Svíravý smutek ho neopouštěl a každý den proklínal osud, že si smrt nevezala i jeho.

„Vlastně... Zas tak moc to nevádí.“ Mávla nad tím zanedbatelným detailem zablácenou rukou. „Lord Richard byl nadšený ze všeho, co jsem tu objevila, historie Rivenhall ho fascinovala. Tady všude...“ oběma rukama opsala obvod rozsáhlého pozemku, „... jsem objevila spoustu úžasných archeologických památek. V Rivenhall Abbey stála minimálně tisíc let osada a v posledních deseti letech postupně odkrývám, co po ní zůstalo. Je to úžasně zajímavé!“

Max věnoval kamenům trčícím ze země jen zběžný pohled. Místy rozeznal pozůstatky zbořených zdí, ale jinak ho tu nic zvlášť nezaujalo navzdory jejímu vzrušenému

gestikulování. A nic jiného ani nečekal. Už dávno ztratil zájem o všechno a o všechny.

„Kdybyste se laskavě obtěžoval a sesedl z koně, pane hrabě, ráda vám ukážu všechno, co jsem tady zatím našla.“

To by si radši vlastnoručně vydlobal oči. Odstříhl prsty u nohou tupými nůžkami. Anebo ještě radši by se stočil do klubíčka a litoval se. Měl na sebe vztek, ale vypadalo to, že se nedokáže vymanit z hluboké propasti zoufalství, do které zabředl. „Vaše povolení, abyste ryla na mém pozemku, se tímto ruší, slečno Bůhvíjak-se-jmenujete. Sbalte si svoje saky paky a zmizte z mého pozemku.“ Jeho hlas vyzněl hluše a bez emocí spolu s tím, jak ho pohltila stará známá beznaděj. „Jestli vás tu ještě jednou přistihnu, pošlu na vás psy!“ Doufal, že se mu podařilo dodat své hrozbě váhu, jakou zasluhovala, než rychle obrátil koně a zamířil pryč, jako by mu už nestála za pozornost. V duchu si připomínal, že si při první příležitosti musí pořídit psy, aby jeho fintu neprohlédla.

„To nemůžete udělat! Tohle místo je historicky nesmírně cenné...“ Uslyšel za sebou dusot těžkých bagančat, jak se za ním rozeběhla. Dohonila ho a ucítil jemnou vůni růžových okvětních lístků. „Já tady musím kopat. Je tu spousta vzácných památek. Copak to nechápete?“

Měl ji ignorovat. Měl, ale nezvládl to. Zatahal za otěže, zastavil koně a otočil se k ní. Ovšem hned toho zalitoval, protože v jejích očích zahlédl naději.

„Vraťte se domů, slečno Nodcocková.“

Pro smilování boží, vraťte se.

„Jmenuju se Nithercottová.“ Pokrčila rameny, jako by se jí vůbec nedotkl, že jí tak zkomolil jméno, což musel obdivovat, protože dělal, co mohl, aby ji urazil. „Vím, že to zní trochu krkolomně, ale je to tak a moc Nithercottů po světě už neběhá. To jméno pochází ze Somersetu,

ale papá se přestěhoval sem do Cambridgeshire, ještě než jsem se narodila. Naštěstí pro mě, protože jinde bych těžko objevila tak zajímavé naleziště jako Rivenhall Abbey. Ráda vás po něm provedu... Ručím vám za to, že budete z historie svého panství celý pryč.“

„Na vašem místě bych si tak jistý nebyl.“

„Opatství pochází z patnáctého století.“ Ukazovala na poničenou kostru budovy v dálce, podle které bylo Rivenhall Abbey pojmenované. Věděl to, protože hned den po příjezdu se mu podařilo přečíst celou kapitolu knihy o místní historii, než ji vztekle odhodil, aby mohl tupě zírat do zdí a utápět se v sebelítosti. Podle jeho sestry si v ní začínal libovat. Max věděl, že má pravdu, ale neměl sílu ani chuť s tím něco dělat. Alespoň něčím zaplnil dny, které se k uzoufání vlekly. „I když nejstarší kousky, které jsem našla, pochází evidentně od Normanů. Kolem zdí opatství jsem zaznamenala zajímavé exponáty ze středověku, ale když jsem začala kopat o kus dál, objevila jsem přesvědčivé důkazy o dřívějším osídlení.“

Odněkud si k nim našel cestu jemný vánek, odfoukl mu vlasy z obličeje a ona spatřila jeho jizvy. Tmavé oči za silnými čočkami se na prchavý okamžik rozšířily a všiml si, jak její úsměv krátce zakolísal. Zvládla to sice s větší bravurou než většina lidí, kteří zaznamenali jeho zohavení, ale i v jejím úsměvu byla přehnaná zdvořilost s nádechem soucitu, přesně to, co hloubi duše nesnášel. Udělalo se mu nevolno a zastyděl se za pohled, jaký jí poskytl.

Sjel ji podrážděným pohledem a instinktivně se k ní natočil zdravou částí obličeje, aby schoval svoje zohavení, přestože mu bylo jasné, že jí nemohlo uniknout. Nemá smysl si nic nalhávat.

Už zase se usmívala a snažila se zapůsobit na jeho lepší já, což ho rozčilovalo, protože měla moc hezký úsměv a dařilo se jí překonávat jeho bariéry. Patřila k lidem, kteří

promlouvají rukama. Divoce jimi rozhazovala, ukazovala sem a tam anebo jimi ve vzduchu kreslila podivné tvary, zatímco dál útočila na jeho sluch nekonečným řečením a urážela jeho pohled svou ženskostí, když se mu srdce v hrudi svíralo žalem.

„Například zdi, které tamhle vidíte, jsou rozhodně římské a jejich rozměry svědčí o tom, že jde o malá obydlí chudších obyvatel. Podařilo se mi už nashromáždit rozsáhlou sbírku každodenních artefaktů z té doby, díky které si můžeme přestavit, jak se tam žilo. Vloni jsem kopala tady na východní hranici, protože jsem doufala, že objevím chrám nebo vilu, zkrátka něco zásadního, čím se vysvětlí, proč tu stálo tolik menších obydlí pohromadě, ale můj výzkum se v poslední době obrátil úplně jiným směrem, než jsem předpokládala.“ Vzrušeně k němu vzhlížela a dvě zvětšené hnědé oči na něj pomrkávaly přes silné čočky. Trochu mu připomínala sovu pálenou. „Vlastně jsem přesvědčená, že jsem na stopě osídlení, které se tu nalézalo předtím, než sem dorazili Římané. Lord Richard by byl nadšený, kdyby se o tom dozvěděl. Nemůžu se dočkat, až všechno odkryju.“

Panebože, té ženské ale jede pusa. Max byl v její společnosti sotva pár minut a už mu zvonilo v uších. Vyhýbal se hovorům s lidmi jako čert kříži. Ubíjely ho. Tuhle slovní smršť bude muset v zárodku utnout, pokud se má někdy dobrat klidu, kvůli kterému sem přišel. Musí tu osobu odkázat do patřičných mezí. Je nad slunce jasné, že tahle ženská, která o sobě tvrdí, že je dcera nějakého akademika, je posedlá hloubením děr na jeho pozemku a nehodlá toho nechat. Rozhodně jí to zatrhne. Nestrpí tady žádnou ženskou. A když na to přijde, nestrpí tu nikoho.

„Nevím, jak už vám to mám vysvětlit, abyste konečně pochopila, co vám říkám.“ Sarkasmus se stal jeho novým jazykem, zbraní, kterou zakrýval bolest. „Lord Richard

je mrtvý. Což znamená, že přestaly platit i všechny dohody ohledně výzkumu na mém pozemku, které jste s ním uzavřela.“ Když začala rozhořčeně mrkat, všiml si, jak směšně dlouhé jsou její husté tmavé řasy. Tak dlouhé, že narážely do skel brýlí jako motýlí křídla. Zamračil se, protože pohled na ně neunesl. Ženská krása pro něj přestala existovat. Tuhle životní kapitolu už má za sebou a čím dřív se s tím vyrovná, tím líp. Jako by toho neměla dost, zatahala špinavým prstem za stužku za hlavou a silné čočky sklouzly dolů, aby odhalily nádherné oči v barvě vyzrálé skotské whisky. Zpřímá se na něj zadívaly a byly na něj až příliš krásné a inteligentní.

„Vezměte si ty svoje krámy a táhněte z mého pozemku, slečno Nithercottová! Už vás tady nechci vidět.“

Viděl, že ji urazil. V nestydatě krásných očích zajiskřil vztek a duhovky vzplály, až se v nich objevily zlatavé tečky. Pevně se opřela rukama o zteplé boky a proti jeho vůli k nim přilákala jeho pozornost dřív, než od ní stačil odtrhnout pohled. „Podívejte se...“

Vztáhl proti ní dlaň, aby zadržel další vodopád slov. Ztratil s ní trpělivost a přestával se ovládat, vlastně ani neviděl důvod, proč k ní být zdvořilý. Dnem, kdy přišel o svou tvář a tím i o svoje sny, přestal mít motivaci, proč se chovat jako džentlmen.

„My dva jsme spolu skončili, slečno Nanicovatá. Vezměte si svoje lopatky spolu s ostatním harampádím a jděte. Od téhle chvíle máte zakázaný vstup na Rivenhall Abbey, a jak jsem vás upozornil, neplatí pro vás žádná dohoda s mým strýcem, kterého jsem mimochodem nikdy osobně nepoznal.“ Neobtěžoval se čekáním na její reakci, a protože měl pocit, jako by mu půda hořela pod nohama, pobídl Drakea ke klusu a tryskem vyrazil pryč.

DRUHÁ KAPITOLA

Vykopávky, den 756: práce zastavené kvůli nepředvídatelným okolnostem...

Přestože Effie dělala, co mohla, aby se uklidnila, byla tak rozhořčená, že jí nepomohla ani dvoumílová cesta pěšky z Hill House do Abbey.

Jak se ten člověk opovažuje chovat se k ní tak nestydatě?

Jak se opovažuje bránit jí ve výzkumu? Minulost pro ni byla vším a neuměla si představit, co by si počala se životem, kdyby neměla Abbey a nemohla trávit celé dny pátráním po tajemství jeho původu. Na počátku se jím chtěla jen rozptýlit, aby odvedla svoji pozornost od sebelítosti a přemýšlení nad nespravedlivým osudem, ale brzy přerostlo v jediný smysl jejího života. Jen tady měla pocit, že je užitečná a někam patří.

Hrozný chlap! Proč by mu mělo vadit, že pracuje v okolí starých zřícenin? Je to na samém kraji jeho pozemku a půda je tak plná pozůstatků minulosti, že se stejně nedá využít pro zemědělské účely. Navíc je v bezpečné vzdálenosti od jeho domu. Má tak velké panství, že se může na tom velkém koni projíždět kdekoli jinde. Prostě je jen nesnášenlivý a jeho chování nemá žádnou logiku. Za jiných okolností by s ním vůbec neztrácela čas.

Samozřejmě uznávala, že zákony stojí na straně lorda Rivenhalla. Nemá povinnost uznat starou sousedskou dohodu, kterou s ní uzavřel před lety jeho strýc, protože půda přešla do jeho vlastnictví a může si s ní dělat, co chce. Navíc Effie nemá v rukou žádnou písemnou smlouvu, mezi přáteli to bylo zbytečné, a pokud tomu dobře porozuměla, džentlmenská dohoda skončila zároveň s odchodem dotyčného džentlmena. Pokud se nedokáže dohodnout s novým nevrlym sousedem, lord Rivenhall má jednoznačně právo ji vykázat a zabránit jí kopat na jeho pozemku.

Tahle vyhlídka ji rozčilila ještě víc. Jak se ten tupec může stavět tak... přezíravě k důležité práci, kterou dělá v Abbey? Vážně si myslí, že nechá svého výzkumu jen proto, že jí to zakázal? Měla chuť napochodovat k jeho dveřím, požádat o audienci a hezky od plic mu vytmavit, co si o něm a o tom všem myslí. Ovšem jestli to udělá, může se rozloučit s výzkumem a bude riskovat, že přijde o smysl svého života a možná i o zdravý rozum.

Kdyby ještě žil otec, určitě by ji radil zdrženlivost a opatrnost.

„Effie,“ říkával, když ji zmáhala frustrace anebo se dostala s někým do sporu. „Snaž se působit na to dobré, co je v lidech. Braň se logikou a přesvědčováním, emoce jsou špatným rádcem. Snaž se vždycky najít kompromis. Kompromisem se dá vyřešit všechno. A myslí na to, co řekl Benjamin Franklin: *„Ostrým jazykem si přátele nezískáš: lžící medu vychytáš víc much než s kanystrém octa.“*

Liboval si v citátech slavných osobností snad proto, že nesnášel spory, kdežto Effie se bezhlavě vrhala do hádek, kdykoli měla pocit, že to situace vyžaduje. Ten hulvát Rivenhall si o to přímo koleduje. Kdyby mu nepatřil každý centimetr půdy, na které potřebuje pracovat, vzala by na

něj jednu z lopatek a praštila by ho s ní po té zabeďněné hlavě. Opravdu hrozný chlap!

Jen kvůli němu ztrácí drahocenné dopoledne naprosto zbytečnou diplomatickou misí, i když by potřebovala dotáhnout do konce to, s čím začala včera a co se jí honí hlavou většinu dlouhých bezesných nocí. Nemohla se dočkat, až vyhrabe ze země celý ten nádherný hrnec, pořád ještě částečně zaklíněný v zemi. Bohužel trpělivost nepatřila ke ctnostem, kterými ji příroda obdařila.

Za celou dobu svého pátrání po minulosti Rivenhall Effie neobjevila nic, co by se aspoň vzdáleně přibližovalo pokladu, na jaký narazila včera. Při pouhém pomyšlení na svůj nález se jí zmocňovalo vzrušení, které nemohla ovládnout. Kdyby ho nevyzvedla ze země k dalšímu zkoumání a důkladně neprohledala jeho okolí, byla by to nenahraditelná škoda a nepředstavitelná tragédie. Zastavila se pár metrů od předního vchodu do domu, kde teď sídlil nový nerudný hrabě, a několikrát se pomalu nadechla, aby se uklidnila, než se odhodlá překročit jeho zákaz.

„Ostrými slovy si přátele nezískáš.“

Ne že by jí nějakí přátelé zůstali, ale tahle smutná okolnost byla spíš než jejím ostrým jazykem způsobená tím, že se podle názoru ostatních chovala dost podivínsky, jenže o tom nový lord Rivenhall zatím neví. Pokud mu to nedonesly místní drbny či služebnictvo, protože všichni z okolí si ji dobírali, jak je výstřední a samotářská.

Effie si vzala na pomoc otcova moudrá slova a několikrát si je v duchu zopakovala. Samotný dům jí strach nenaháněl. Dřívějšího lorda Rivenhalla chodila sama navštěvovat už od deseti let. Starý muž byl vždycky nadšený, když ji viděl, a živě se zajímal o její vášeň pro historii. Dal jí volnou ruku, aby si mohla číst v jeho odborné knihovně, i rýt v zemi v okolí starých ruin. Až do jeho smrti před rokem k němu Effie nejmíň dvakrát týdně

chodila na čaj. Bohužel teď ji nečekal čaj se starým otcovým přítelem. Mělo se rozhodnout o všem, co je jí drahé, a její osud ležel v rukou jeho škarohlídkového synovce.

Ze zdvořilosti k novému pánovi Effie nezamířila dovnitř přes kuchyni jako jindy, ale zaklepala na impozantní hlavní vchod. Nesla nevrlému hraběti na usmířenou košík s domácími koláči, které byly ještě teplé, a doufala, že by ho spolu s lahví prvotřídního brandy z otcových zásob mohly obměkčit.

Komorník Smithson se tvářil pobaveně, když viděl, jak se snaží, a zjevně byl i překvapený, že ji vidí v šatech, ale vzápětí se mu na tváři usadily rozpaky a těkavý pohled očí mluvil za všechno. „Obávám se, že lord Rivenhall se opět *necítí dobře*, slečno Eufemie. Co kdybyste tu nechala ten košík a já ho informoval o tom, že jste tu byla?“ Jeho vystrašený pohled žadonil, zapřísahal ji, ať odejde.

Effie na to byla připravená. Celá vesnice si šuškala o tom, že nový majitel Rivenhall Abbey nikoho nepřijímá. Kromě ní odmítl minulý a předminulý týden vikáře s jeho ženou, když za ním přišli, aby ho uvítali do farnosti. Stejně tak zavřel dveře před nosem místnímu soudci a lékaři, doktoru Samuelsovi. Což ji zas tak nepřekvapilo po krátkém setkání s tímhle lordem Nevrlým a jeho uštěpačné poznámce „*Chovám k lékařské profesi hluboký odpor.*“ Ale ji dnes přijme.

Nenechá se odmítnout.

Dokonce si pro tuhle příležitost oblékla i šaty, což jindy neměla zapotřebí, když trávila dlouhé dny o samotě při vykopávkách, ale z vlastní hořké zkušenosti věděla, že tihle chlapi se k ní chovají líp, když se alespoň vzdáleně přibližuje jejich představám o dceři džentlmena. Jako by je v sukních a stužkách tolik neděsila a nepůsobila na ně tak výstředně. Zároveň došla k rozhodnutí, že před ním

nebude vystavovat na odiv svůj intelekt. Muži nic tolik nesnáší jako chytré ženské, i když na sobě nemají kalhoty.

Omluvně se usmála na komorníka. „Ne, děkuji vám, Smithsone. Počkám si tady, dokud se jeho lordstvo nevzpamatuje. Buďte tak hodný a řekněte mu, že jsem se usadila v salónu a nehnu se odsud, dokud mě nepřijme.“

Smithson pomalu kývl a v tváři mu nepatrně zacukalo. „Pokusím se, slečno Eufemie.“ Pak se k ní naklonil a zašeptal. „I když vaše šance moc růžově nevidím. Není moc společenský a je nejradší sám.“

Zamířil do chodby, takže se sama uvedla do salónu a posadila se na svoje oblíbené křeslo u velkého francouzského okna s výhledem do nádherné zahrady. Litovala, že nemůže pracovat venku místo toho, aby trčela tady a ztrácela drahocenný čas touhle šaškárnou.

Komorník byl za pár minut zpátky a vypadal rozčileně. „Mám vám vyřídit, že jeho lordstvo je indisponováno a hned tak se to nezlepší, slečno Eufemie. A také vám mám připomenout...“ Rozpačitě sklopil pohled ke svým nablýskaným botám a nervózně polkl „... že od nynějška pro vás platí zákaz vstupu na panství. Je mi to moc líto.“

Effie obrátila oči ke stropu a nasadila na tvář zářivý úsměv. „Děkuji, že jste mě informoval o zdravotním stavu jeho lordstva, Smithsone. Ale jak jsem řekla, rozhodla jsem se, že si počkám.“ Protože celá její budoucnost závisí na tom, aby jí umožnil pracovat na jeho pozemku. Effie nebyla zrozená k tomu, aby vedla život jako stará paní podle tradičních představ, a už vůbec si sebe neuměla představit jako typickou manželku. V tom měla jasno už dávno. Zbláznila by se, kdyby musela trávit čas vyšíváním nebo pletením, anebo nedej bože, prosedět dlouhá odpoledne u čaje a předstírat, že ji zajímají plytké řeči místních dam. Její mozek potřeboval pracovat na plné

obrátky a nasávat do sebe nové informace. „Je mi jedno, jak dlouho tu budu sedět.“ Seděla upjatě v křesle a snažila se vypadat jako dáma, zatímco zoufalý Smithson viditelně bledl.

„Nebude se mu to líbit. Mám přísné instrukce, že se vás mám zbavit.“ A bylo patrné, že sluha rozhodně dává přednost tomu, aby se jí zbavil, přestože ji zná od té doby, co byla malá, než by doručil tuhle výbušnou zprávu svému novému nedůtklivému pánovi.

Effie pokrčila rameny a vrhla na komorníka omluvný úsměv. „Pak mu vyřídte, že jestli se mě chce rychle zbavit, určitě se mu to podaří dřív, když mě vyslechne. A taky mu laskavě řekněte, že se domnívám, že jsme to včera vzali za špatný konec a ráda bych napравиła, jestli jsem ho něčím rozladila. Řekněte mu, že mu přináším dárky.“ Jen ten nejzatrvelejší bručoun by odmítl omluvu s dárkem. „Jedlé dárky.“

Smithson kývl a všimla si, jak se nahrbil, když se vydal vyřídít novému pánovi tu špatnou zprávu. Ani ne za minutu uslyšela, jak se chodbou rozléhá hlasitý řev lorda Rivenhalla.

„Ihned se té zatracené ženské zbavte! Když jsem vám řekl, že nechci vidět nikoho, myslel jsem to vážně, Smithsone. Jak se opovažujete přijít s tím, že se odsud nehne? Neměl jste ji vůbec pouštět dovnitř! Vezměte si k ruce dva chlapy a vyhoďte ji za dveře.“

Effie poznala, že řev přichází z pracovny. A nehodlala nečinně přihlížet k tomu, jak ten arogantní náfuca ponízuje jednoho ze svých lidí, přestože by si ho potřebovala naklonit. Rázně se postavila, pevně popadla košík a vrhla se k francouzskému oknu. Rozhodla se, že hora půjde k Mohamedovi. Nejkratší cesta do pracovny vedla zahradou kolem záhonů s růžemi a i v téhle místnosti

byla dvě francouzská okna. Jeho lordstvo určitě ani ve snu nenapadne, že je může použít.

Rozhodla se, že povede zdvořilou a rozumnou bitvu, a s tím vyklouzla ven a proběhla kolem růží. Okna pracovny byla naštěstí pootevřená, aby jimi proudil dovnitř čerstvý jarní vzduch. Otevřela si jedno z nich, a než vtrhla dovnitř, připomněla si svou mantru.

Med, žádný ocet.

„Dobré ráno, jeho lordstvo.“

Když ji spatřil komorník, jen zalapal po dechu. A neměla ponětí, jak zareagoval lord Rivenhall, protože k ní byl otočený zády. Jen zaregistrovala, jak se napřímil, než k ní zprudka otočil hlavu. Přestože mu neviděla do tváře, protože mu ji rozčuchané dlouhé černé vlasy prakticky zakrývaly jako závoj, s uspokojením pozorovala, že dočasně ztratil řeč.

„To máme krásné ráno, nemyslíte, pane?“

„Copak nemáte ponětí o etiketě ani nemáte hranice, kam až můžete zajít, madam?“

„Obvykle ano, ale musím s vámi nutně mluvit.“

„A připadá vám vhodné vtrhnout do mého soukromé pracovny, když jsem vás odmítl přijmout?“

„Zoufalá situace volá po zoufalých činech a věděla jsem, že tu jste, protože jsem slyšela, jak křičíte.“

„Pokud jste mě slyšela, pak také musíte vědět, že v žádném případě nehodlám trpět vaší přítomností, slečno Otravná.“ Lord Rivenhall se k ní nezdvorně otočil zády a oslovil komorníka, který se chystal odejít. „Doprovodte ji ke dveřím a dohlédněte na to, že opravdu odejde!“

„Pokud se k někomu chcete chovat takhle neurvale, pane hrabě, byla bych radši, kdybych to odnesla já. Smithson rozhodně nemůže za to, že jsem odmítla odejít a narušila jsem vám soukromí. A aby bylo jasno, odmítám odejít, dokud neřeknu, co mám na srdci, takže

bude lepší, když si mě vyslechnete, lorde Rivenhalle.“ Rozhlédla se po strohé pracovně a její pohled spočinul na prázdném pracovním stole. „Kdyby vám nebylo dobře, určitě byste netrůvil čas v pracovně, a rozhodně nevypadáte indisponovaně.“

Zarazil se, pomalu se k ní otočil a bylo zřejmé, že neví, jak zareagovat na její opovážlivé prohlášení. Effie se v duchu obrnila, usmála se a zaměřila k masivnímu mahagonovému stolu. Uvelebila se do křesla proti prázdné židli, aby bylo jasné, že se odsud nehne. Lord Rivenhall strnul jako socha na drahém perském koberci a probodával ji vražedným pohledem.

„Děkuji, Smithsone,“ prohlásila a propustila sluhu s úsměvem, i když se příliš úsměvně necítila. „Až to tu vyřídím, dokážu odejít sama. Nemělo by to trvat dlouho.“ Vzdorně se zadívala na nového majitele Rivenhall. „Alespoň doufám.“

Komorník si jednoho po druhém ostražitě změřil, kývl a zbaběle prchl z místnosti. Lord Rivenhall zlověstně mlčel a ani náhodou nevypadal, že by se k ní chtěl přiblížit. Místo toho zpupně založil ruce na hrudi, z očí mu šlehal blesky a netrpělivě podupával nohou. Effie se rozhodla, že si jeho mlčení bude vykládat jako pozitivní signál.

„Omlouvám se za to, jak jsem sem vtrhla, můj pane, ale měla jsem pocit, že se musím omluvit za včerejšek.“

Med, žádný ocet. Med, žádný ocet...

„Dodatečně jsem si uvědomila, jaký pro vás musel být šok, když jste tak brzy po ránu viděl, jak se někdo hrabe v zemi na vašem pozemku, takže není divu, že jste ze mě nebyl nadšený.“ Pro jistotu sáhla po koši, který držela na klíně, a postavila ho na stůl. „Přinesla jsem vám na usmířenou ovocný koláč a také láhev vynikajícího brandy z otcova sklepa, které se skvěle hodí ke slavnému koláči paní Farleyové, naší hospodyně. Je to její tajný recept,

který si střeží jako oko v hlavě k nelibosti ostatních z vesnice, kteří by za něj dali život. Upekla ho včera na moje přání a je jen pro vás.“

„To je od ní moc milé... vlastně i od vás.“ I tahle prostá krátká zdvořilá věta ho stála takové úsilí, že ji prakticky musel procedit mezi zaťatými zuby, ale aspoň bylo vidět, že ještě úplně nezapomněl na dobré vychování a v nouzi se k němu dokáže vrátit. „Ale zbytečně jste se namáhala.“ Všimla si, jak vzdorně vysunul bradu. „Nic se tím pro vás nezmění.“

Napadlo ji, že když odvede řeč, může získat pár minut k dobru. Vrhla na něj zářivý pohled, jako by neslyšela jeho odmítnutí. Neměla s tím žádný problém, protože v poslední době se naučila předstírat, že neslyší urážky a nevidí přezíravé pohledy, protože to rozhodně bylo snazší, než se trápit tím, jak je odlišná od ostatních. „Potřebuju s vámi nutně mluvit o jednom hrnci.“

„O hrnci?“ Přesně podle očekávání ho náhlá a zdánlivě nelogická změna tématu zaskočila. „Proč bych se, sakra, měl starat o nějaký hrnec?“

„Protože to není jen tak nějaký starý hrnec, můj pane.“ Její nadšený úsměv se setkal s neskrývanou nevraživostí. Přestože stál jako socha a tvářil se spíš ostražitě, cítila, jak na ni dopadají vlny vzteku, které k ní vysílá. Jak se mohla opovážit takhle ho přepadnout? Ale Effie byla odhodlaná nedat se odradit. Copak má jinou možnost? Vždyť on se jí snaží připravit o jediný smysl života! „Tenhle je jiný než ostatní. Unikátní. Za celé dva roky, co se věnuji vykopávkám u zřícenin opatství, jsem nic podobného neviděla.“ Bála se odmlčet, aby jí neskočil do řeči. Nechtěla mu dát možnost, aby ji odmítl, dokud si neuvědomí, co odmítá. Ať chce nebo ne.

„Objevila jsem ho včera náhodou při novém výkopu, se kterým jsem začala na východním okraji. Ani nevím,

proč jsem se do něj pustila, když je v zemi blízko někdejšího římského osídlení na západě tak bohaté naleziště...“

„Římského? Jako starověkého Říma?“ Proti jeho vůli ho přemohla zvědavost a patrně ho zaskočilo, když si to uvědomil, protože se nápadně zamračil.

Effie si zas navzdory nehezke grimase uvědomovala, jak je hrabě z Rivenhall nebezpečně pěkný chlap, i když si zakazovala, aby ji tak nepodstatné, i když oku lahodící detaily odváděly od cíle návštěvy. Tmavé obočí se rozladěně klenulo nad dvěma stejně tmavými zastřenými očima, měl rovný nos a odhodlanou bradu. Divoce rozčuchané vlasy zdůrazňovaly tajuplnou atmosféru, která ho doprovázela. Měl tak široká ramena, že z jejího pohledu na křesle působil téměř hrozivě, jen nechápala, proč má v tak teplém počasí neprodyšný kabátec zapnutý až ke krku a zvednutý límec košile pevně ovázaný nákrčníkem, takže mu prakticky sahá až po bradu.

Pak si vzpomněla na jizvy, které u něj včera krátce zahlédla, a bezděčně ji zachvátil soucit. Podobné jizvy kdysi viděla u kováře v Tevershamu. Způsobily mu je popáleniny, což musela být nesnesitelná muka, ovšem ten kovář měl nevzhledné nakrabacené jizvy jen na paži. Z toho, co jí utkvělo v paměti z letmého pohledu včera, lordu Rivenhallovi jizvy hyzdily levou tvář a bylo pravděpodobné, že se táhnou přes hrdlo dolů. Proto ten vysoký límec a dlouhý závoj z vlasů. A možná mají na svědomí i jeho nevraživost?

Chápala, jaké to je, když si člověk připadá jiný než ostatní. Ze zkušenosti věděla, že většina lidí odsuzuje všechno neznámé a někdy se toho i bojí. Týká se to jak jizev, tak výjimečné inteligence. Jak někdo dokáže být krutý. Jako by ti, co mají tu smůlu, že jsou odlišní, byli imunní vůči nepřátelským pohledům či neomalnému šepotu, anebo urážkám vmeteným do tváře, když narazí

na někoho obzvlášť bezohledného. Za ten krátký čas, který strávila na zemi, nepřišla na lepší obranu, než takové chování ignorovat. Možná se lord Rivenhall brání kvůli své odlišnosti tím, že na všechny útočí?

„Přesně tak. Tahle oblast je plná římské historie. Nacházíme se mezi Duroliponte, což je starý římský název pro Cambridge, a někdejší hlavním městem římské Británie Camulodunonem – dnešním Colchesterem. Podle povahy artefaktů, které jsem našla, bylo opatství postavené na základech staré římské pevnosti. Normané tohle dělali často a mělo to svou logiku. Proč ztrácet měsíce kopáním a pokládáním nových základů, když v místě existují jiné solidní základy? Hrad v Colchesteru a vlastně i londýnský Tower byly také vybudované na původních římských základech a stojí na nich pevně do dneška. Tihle Římané byli vynikající stavitelé. Vlastně vynikali ve všem, na co sáhli. Tak vyspělá civilizace...“ Přišla sem, aby si ho naklonila, ale teď měla spíš pocit, že svou improvizovanou přednáškou ztrácí jeho pozornost, než by ho zaujala. Působil pořád nervózněji, jako by se nemohl dočkat, až se jí zbaví, přestože se ještě nedostala k tomu, aby mu řekla, proč vlastně přišla.

„Ale k věci. Hrniec, který jsem začala vyhrabávat včera, je obzvlášť vzácný. Všechno tomu nasvědčuje. Jeho zpracování není na první pohled tak precizní, jak by se dalo očekávat u římské anebo středověké keramiky, spíš byl vytvarovaný rukou než na hrnčířském kruhu. Má jednoduchý praktický tvar a nesnaží se předstírat, že má jiné ambice než sloužit svému účelu.“ Všechny předchozí nálezy římské keramiky, které objevila předtím u polozbořených základů opatství, nesly stopy důmyslných kreseb, vyřezávaných intarzií nebo vystupujících reliéfů. I ta nejjednodušší středověká keramika z toho naleziště měla propracované okraje a na povrchu glazuru.

„Proto ten hrnec musí být staršího data. Podstatně staršího.“ Odmlčela se pro větší důraz a pokusila se o oslnivý úsměv. „Pokud se nemýlím, jde o artefakt ojedinělého významu, protože o lidech, kteří obývali naše ostrovy před dvěma tisíci lety, víme jen mizivě málo. Je přímo naší povinností podstoupit ho archeologům ke studiu. Proto mi musíte dovolit dokončit vykopávky.“

„Nemusím nic, madam. Je to můj pozemek.“

„Pracovala bych jen na jeho okraji. Ruiny jsou dobrou míli odsud. Daleko od vás a –“

„Ne.“ Zas se k ní obrátil zády a nohy ve vysokých botách se netrpělivě natočily ke dveřím.

„Ale...“

„Žádné ale, slečno Nanicovatá. Odejděte. Hned.“

Chystal se bez milosti zlikvidovat dva roky její usilovné práce, všechno, na čem jí záleželo, smysl jejího života, jediné, co jí na světě zůstalo. Hrdlo jí sevřela úzkost, jakou ještě nezažila. „Vážený pane hrabě, kdybych vám jen mohla vysvětlit...“ Nesmí dopustit, aby jí něco takového udělal. Neuměla si představit, co by si bez svojí práce počala. Napadá ji jen to, že by ji mohli rovnou odvézt do blázince v Bedlamu. Myšlenky, které se jí neúnavně honily hlavou, by ji pronásledovaly jako neodbytný hmyz. „To naleziště má nesmírnou historickou cenu.“ A pro ni zvlášť. Je to všechno, co má. Bez něj přijde o svou budoucnost i o zdravý rozum. Má snad před ním padnout na kolena? Byla tak zoufalá a vyděšená, že by toho snad byla schopná. Ale na poslední chvíli ji přemohla hrdost, takže napřímila ramena a vpálila mu do tváře, co měla na srdci.

„Váš strýc pro mě měl pochopení. Ale on byl inteligentní a laskavý člověk, nebyl despota jako vy.“ A tím byla s cukrováním hotová. „Upřímně řečeno, pokud můžu mluvit na rovinu...“

Nemluv na rovinu. V žádné situaci nemluv na rovinu. Nikdy se ti to nevyplatilo...

„Měl byste se stydět, jak hulvátsky jste se choval včera i dnes!“ Rozhodně ho nebude šetřit. Burana jednoho. „Takhle se sousedi k sobě nechovají, a už vůbec ne, když k tomu nemají důvod!“

Hrabě znehybněl a v Effie hrklo, když si uvědomila, kam až zašla, ale nedokázala se přimět, aby se mu omluvila. Vždyť mu řekla jen pravdu! Nikdy nedokázala dobře odhadnout, co si může dovolit vzhledem ke svému postavení, navíc jako žena. Nejspíš za to mohl otec, který byl hrdý na její inteligenci a povzbuzoval ji, ať ji používá. Ani neměla dost trpělivosti pro bezdůvodně svévolné jednání a zjevnou nespravedlnost. Až dosud se k hraběti chovala zdvořile, ale tentokrát už toho na ni bylo moc. „Copak nemáte žádnou úctu k historii, pane? Ke kulturnímu dědictví a vědomostem? Nevypadáte jako hlupák, a už vůbec ne jako naprostý idiot.“ Musela v duchu uznat, že tím už opravdu překročila všechny meze. Pomalu se obrátil a přes závoj vlasů uviděla, jak pootevřel ústa nad její opovážlivostí. „Takže nechápu, jak můžete tak svévolně stát v cestě pokroku!“

„Tak já jsem podle vás hlupák? Požádal jsem vás, abyste odešla, madam.“ Pomalu k ní zamířil a tentokrát z jeho hlasu zavanul ledový klid, což působilo dost děsivě. „Jako majitel tohoto pozemku jen využívám svých práv. Co vám na tom není jasné?“

„Mě tak snadno nezastrašíte, lorde Rivenhalle.“ Byla to lež, hlavně teď, když se ocitla v jeho těsné blízkosti, ale doufala, že ji podala dostatečně přesvědčivě díky své pověstné urputnosti, když už ho nedokázala přivést k rozumu diplomatickým chováním.

Med, žádný ocet.

„Jen jsem chtěla, abychom spolu probrali budoucnost